

NICCI FRENCH &
CAMILLA LÄCKBERG

De vrienden van Matty
& andere spannende verhalen

Ambo|Anthos
Amsterdam

Inhoud

Het laatste avondmaal

NICCI FRENCH 7

De droom over Elisabeth

CAMILLA LÄCKBERG 21

De vrienden van Matty

NICCI FRENCH 43

De lunchroom van de weduwen

CAMILLA LÄCKBERG 57

Midden in de winternacht

NICCI FRENCH 81

Een echte rottdag

CAMILLA LÄCKBERG 113

NICCI FRENCH

Het laatste avondmaal

‘Weet je wat ik zou willen?’

‘Nee.’

‘Ik zou willen dat er gebeld werd en dat het Sally was om te zeggen dat zij en haar man niet kunnen komen.’

‘Dat zou jammer zijn,’ zei Jess. ‘Want ik heb de hele ochtend boodschappen gedaan, vanmiddag opgeruimd en daarna gekookt.’

Rick sloeg een arm om zijn vrouw. ‘Dat weet ik,’ zei hij. ‘Ik bedoel alleen dat het fijn zou zijn om met z’n tweetjes een fles wijn open te trekken en samen naar een dvd te kijken.’

‘Dat zeg ik ook al maanden, maar jij komt al maandenlang laat thuis van je werk, en het was jouw idee om ze uit te nodigen.’

‘Sally coördineert de reorganisatie vrijwel in haar eentje en het leek me belangrijk om een gebaar te maken.’

‘Zie ik er goed uit?’

Rick bekeek haar. Ze droeg een lange, groene jurk die hij vroeger mooi vond, maar die haar nu te strak zat. Sinds de geboorte van Danny had ze problemen met haar gewicht. Hij trok haar tegen zich aan. ‘Je ziet er fantastisch uit,’ zei hij en keek daarna op zijn horloge. ‘Ze zijn laat.’ Er werd aangebeld. ‘Toch niet, ze zijn net op tijd.’

Rick deed open. Sally had weelderig haar en droeg een kort, paars kanten jurkje. Het silhouet van haar slanke gestalte tekende zich duidelijk af tegen de achtergrond van de straatverlichting, zag hij. Haar man droeg grijze jeans en een donkerblauw overhemd.

‘Ik ben Ollie,’ zei hij. ‘Wij hebben elkaar nog niet eerder gezien.’

‘Klopt,’ zei Rick. ‘Kom binnen.’

‘Maar ik heb het gevoel dat ik je al heel lang ken. Sally vertelt vaak hoe het is om voor jou te werken.’

‘Ze is een slimme meid.’

Sally kwam ook binnen en stak hem een hand toe. Hij nam hem in de zijne, maar boog zich daarna voorover en gaf haar een kus op beide wangen.

‘Vanavond zijn we niet aan het werk.’

Sally keek om zich heen.

‘Jess is in de keuken,’ zei Rick.

‘Ik hoop dat jullie je niet hebben uitgesloofd voor ons.’

‘Nee, nee, ze heeft een paar simpele gerechten gemaakt.’

Ze gingen naar de zitkamer. Ollie gaf Rick een fles wijn.

‘Ik dacht dat deze lekker zou zijn bij het eten. Het is een rode Spaanse. Heel interessant.’

‘Echt waar?’

‘Het is een priorat. Mensen denken dat Spaanse wijn van dat goedkope bocht is. Van die flessen in een mandje.’

‘Is dat niet bij Italiaanse wijnen?’

‘Nee, bij Spaanse. Maar deze wijn is echt heel interessant.’

‘We eten vis,’ zei Rick. ‘Daarom heb ik een fles wit koud staan. En nu ik het er toch over heb: willen jullie iets drinken voor we aan tafel gaan?’

‘Ik wil graag een glas van de priorat,’ zei Ollie. ‘Gewoon om te kijken hoe hij smaakt.’

‘Prima. En jij, Sally?’

‘Gewoon water. Ik rij.’

‘Wil je de priorat dan niet proeven?’ vroeg Ollie.

‘Ik neem wel een slokje van jou,’ zei Sally.

‘Dat zegt ze nou altijd,’ zei Ollie. ‘Ze denkt dat het niet meetelt als ze uit het glas van een ander drinkt.’

‘Ik dacht dat je wilde dat ik hem zou proeven.’

‘En met toetjes is het al net zo.’

‘Niet waar.’

‘Zullen we gaan zitten?’ vroeg Rick.

Ollie hield het glas rode wijn onder zijn neus en snoof eraan.

‘Interessant, vind je ook niet?’

‘Hij is heel stevig,’ zei Rick. ‘Ik kan me voorstellen dat hij lekker is bij lam of zoiets.’

‘Hij ontwikkelt zich nog in het glas.’

‘Mooi.’

Jess kwam even de keuken uit, maar ging meteen daarna weer terug. Pas een uur later konden ze aan tafel. De fles priorat was bijna leeg, maar Ollie nam hem toch mee naar de tafel.

‘Ik denk dat hij overeind blijft staan bij het eten,’ zei hij, terwijl hij zijn eigen glas bijvulde.

Jess kwam binnen met een schaal.

‘Garnalen met knoflook en Spaanse peper,’ zei ze. ‘En deze kommetjes water zijn niet bedoeld om leeg te drinken.’ Ze lachte even. ‘Die zijn om je vingers schoon te spoelen. Sorry dat ik me nog niet veel heb laten zien. Ik ben nu eenmaal niet zo goed in organiseren.’

‘Een beetje witte wijn?’ vroeg Rick.

‘Ik hou het voorlopig bij de priorat,’ zei Ollie.

‘Niet meer dan een half glaasje.’ Sally hield haar glas bij. Rick schonk in.

‘Ik heb in een boek iets over etentjes gelezen,’ zei Sally.

‘O ja?’ Ollie trok zijn wenkbrauwen op.

Sally sloeg geen acht op hem. ‘De tip was om voor een dinertje maar één gerecht te serveren. Dan hoef je je niet druk te maken en kun je gezellig met je gasten praten.’

‘Voor mij komt die tip te laat,’ zei Jess. Haar wangen waren rood, haar haar was losgeschoten.

Ollie lachte. ‘Volgens mij heb jij daar geen probleem mee,’ zei hij tegen zijn vrouw.

‘Waar heb ik geen probleem mee?’

‘Om maar één gerecht te maken voor een diner-tje. Of helemaal geen gerecht.’

‘Ik zei alleen dat ik het ooit had gelezen.’

‘En wat doe jij?’ vroeg Sally.

‘Ik zorg voor de kinderen,’ zei Jess.

‘Dat moet heerlijk zijn.’

‘Ach, het heeft zijn leuke en minder leuke kanten...’ zei Jess.

‘En wat deed je daarvoor?’

‘Ik heb de pedagogische academie gedaan, maar ik had mijn diploma nog niet gehaald of ik raakte zwanger en daarom...’

‘Kinderen zijn dus heel belangrijk voor je.’ Sally lachte meelevend.

Jess liep rood aan, maar reageerde niet, want ze was al opgestaan om zich weer naar de keuken te haasten.

‘Dit zijn coquilles St. Jacques.’ Jess zette een grote schaal op tafel. ‘Ik heb ze gebakken, en klaarge- maakt met pancetta en erwtjes.’

‘En dat, is dat kool?’

‘Nee, dat is sla.’

‘O! Gebakken sla?’

‘Ja.’

Jess schepte op en gaf Sally een bord, die het meteen doorgaf aan Ollie. ‘Ik heb liever de helft hiervan, als je het niet erg vindt. Zelfs nog minder dan de helft. Eén coquille is genoeg.’

‘Oké. Ik hoop dat ze lekker zijn. Het lastige van coquilles is dat je ze niet te lang mag bakken, want dan worden ze taai.’

Sally sneed een heel dun plakje van haar coquille, stak dat in haar mond en kauwde er bedachtzaam op. ‘Ja, daar kan ik me wel iets bij voorstellen,’ zei ze.

‘Waarbij?’ vroeg Ollie.

‘Dat het een kunst is om coquilles klaar te maken.’

‘Waar baseer je dat op?’ vroeg Ollie.

‘Op wat Sally net heeft verteld.’

Ollie grijnsde en dronk zijn glas leeg. ‘Jij zou het er zeker moeilijk mee hebben,’ zei hij tegen zijn vrouw. ‘Nu wil ik wel een slokje van de witte wijn.’

‘Heb je nog niet genoeg gehad?’ vroeg Sally.

‘Ik heb nog helemaal geen witte wijn gehad, dus hoe kan ik daar al genoeg van hebben gedronken? Ik wil de wijn proeven die Rick uitgekozen heeft bij Jessica’s overheerlijke coquilles.’

Jess en Rick wierpen elkaar een blik toe en Rick schonk witte wijn in het glas van Ollie. Er zat nog een bodempje rood in, waardoor de wijn op rosé leek. Jess kuchte even en toen ze sprak, klonk haar stem vrij hoog. ‘Rick zei dat je het heel druk hebt met de reorganisatie.’

‘Heb je het tegen mij of tegen Sally?’ vroeg Ollie.

Jess wist niet precies hoe ze daarop moest reageren. ‘Ik... ik... eh, ik dacht dat jij jurist was.’

Ollie lachte. ‘Ik maakte maar een grapje. Natuurlijk vroeg je het aan mijn vrouw. Ik ben er ook nieuwsgierig naar. Hoe gaat het daarmee, Sally?’

‘Het is ingewikkeld.’